

Multikulturalismus a marxismus

<http://protiprudu.info/multikulturalizmus-a-marxizmus.html>

Žádná prosperující společnost nejeví samovolnou tendenci směřovat k multikulturalismu a multirasové společnosti. Úspěšné a stabilní společnosti vždy vykazují vysoký stupeň homogenity. Zastánci multikulturalismu o tom buď neví, nebo, což je více pravděpodobné, si uvědomují, že pokud chtějí transformovat západní společnosti do přísně regulovaných, rasově-feministických byrokratických systémů, tak musí tyto společnosti nejprve destabilizovat.

Tato transformace je stejně radikální a revoluční proces jako nastolení komunismu v Sovětském svazu. Tak jako každá oblast života musela být převedena pod politickou kontrolu podle rozkazů komisařů, aby odpovídala jejich představě společnosti, tak i multikulturalisté doufají, že budou kontrolovat a ovládat každou oblast našich životů. Oproti brutální sovětské tyranii je jejich tyranie měkčí, uhlazenější, avšak chtějí nás s ní spoutat stejně pevně jako vězně Gulagu. **Dnešní „politická korektnost“ je přímý následovník komunistického teroru a vymývání mozků.**

Narozdíl od obvyklého nepřátelského vnucení toho, co se nazývalo komunismus, to co činí multikulturalismus mimořádně záhadným a ztěžuje boj s ním je to, že si uzurpuje morální a intelektuální infrastrukturu Západu. Ačkoli prohlašuje, že zastává nejhlubší západní tradice, tak ve skutečnosti tyto tradice převrací a systematicky ničí.

To co nazýváme „politickou korektností“ se datuje zpět do dvacátých let v Sovětském svazu (rusky „političeskaja pravilnost“). Představovala prodlouženou paži politické kontroly vzdělávání, psychiatrie, etiky a chování. Byla to základní součást pokusu o zajištění všech oblastí života tak, aby byly v souladu s ideologickou ortodoxií – která je hlavním charakteristickým atributem všech totalitarismů. V poststaliniském období tato politická korektnost vždy znamenala, že účast v disentu byla viděna jako příznak duševní choroby, která se dala léčit jen uvězněním.

Jak pravil Mao Ce-tung, Velký kormidelník: **„Nemít správnou politickou orientaci je jako nemít duši“.** Maova malá rudá knížka je plná nabádání k následování té správné cesty komunistického myšlení a na konci šedesátých let byla tato maoistická politická korektnost plně etablována na amerických univerzitách. Poslední fáze vývoje, které jsme svědky dnes, je výsledkem křížení všech moderních „-ismů“: **antirasismu, feminismu, strukturalismu a postmodernismu**, které dnes dominují vysokoškolským osnovám. Výsledkem je nový druh zhoubného a deformovaného totalitarismu, jehož podobnost s komunistickou érou je očividná. **Dnešní dogmata vedou k tvrdým požadavkům na jazyk, myšlení a chování, a s těmi kdo tato dogmata poruší je nakládáno, jako by byli duševně labilní, stejně jako v případě sovětských disidentů.**

Někteří lidé polemizují s tím, že se Stalinův režim označuje jako „totalitní“, poukazujíc na to, že jeden člověk, bez ohledu na to, jak krutě vykonával svoji vládu, nemohl kontrolovat všechny státní funkce. Ve skutečnosti však ani nemusel. Totalitarismus byl mnohem více, než jen státní teror, cenzura a koncentrační tábory; **byl to stav mysli ve kterém sebemenší záblesk vlastního názoru nebo postoje byl zničen v zárodku.** Totalitní propagandisté věřili, že otroctví je svoboda, bída je dar, ignorace je vědění a přísně uzavřená společnost je ta nejotevřenější na světě. A jakmile byli lidé jednou přesvědčeni, aby mysleli tímto způsobem, tak totalita fungovala i bez toho, aby jednotlivý diktátor kontroloval vše osobně.

Dnes jsme nuceni věřit, že rozdílnost je silou, zvrácenost ctí, úspěch útlakem a že neúnavné opakování těchto myšlenek pořád dokola je „tolerance a diverzita“. Namísto toho, **multikulturní revoluce provádí rozvrat všude, stejně jako to prováděla komunistická revoluce: „právní aktivismus“ podvracející vládu zákona; „tolerance“ zeslabující podmínky, ve kterých může skutečná tolerance fungovat; univerzity, které by měly být útočištěm svobodného bádání praktikující cenzuru, která je téměř rovna svému sovětskému předchůdci.** Ve stejnou dobu vidíme neúnavnou snahu o rovnost: Bible, Shakespeare a rapová „hudba“ jsou jen texty se „stejně platnými názory“, **deviantní a kriminální chování je „alternativní způsob života“.** Dnes by měl být nejspíš Dostojevského *Zločin a trest* přetvořen ve *Zločin a poradenství*.

V dobách komunismu byl totalitní stát založen na násilí. Čistky v třicátých letech a období Velkého teroru (které sloužily Maovi jako model pro Kulturní revoluci) používaly násilí proti „třídním nepřátelům“ aby se vynutila loajalita.

Členové strany podepisovali rozsudky smrti pro „nepřátele lidu“ i když věděli, že obvinění jsou nevinní a přesto věřili ve správnost rozsudků. V třicátých letech kolektivní vina ospravedlňovala vraždění miliónů ruských rolníků. Jak uvádí Robert Conquest ve své knize [The Harvest of Sorrow](#) (na straně 143) postoj státu k této třídě byl takový, že „nikdo z nich nebyl ničím osobně vinnen, ale patřili k třídě, která byla vinná za všechno“. **Stigmatizace celých organizací a skupin velice ulehčovala podmínky pro provádění dalekosáhlých změn.**

Tohle je přirozeně přitažlivé na „rasismu“ a „sexismu“ pro dnešní kulturní agresory – hřích může být uplatněn mnohem dále než jen na jednotlivce, od institucí, literatury, jazyka, historie, práva, zvyků až po celé civilizace. Obvinění z „institucionálního rasismu“ nejsou v ničem jiná, než obvinění celých ekonomických tříd jako nepřátelů lidu. „Rasismus“ a „sexismus“ jsou útočné zbraně multikulturalismu, jeho velké myšlenky, stejně jako byl třídní boj pro komunisty, a **výsledek je stejný.** Pokud může být zločin kolektivizován, všichni mohou být viníky protože patří ke špatné skupině. **Když je bílá mládež obětí rasového zvýhodňování (v rámci tzv. „pozitivní diskriminace“ – pozn. překl.), tak je dnešní verzi**

ruských rolníků. I když nikdo z nich nikdy nikoho osobně neutlačoval, patří k „rase, která je vinna za všechno“.

Cílem těchto multikulturních kampaní je zničení vlastního já. Ústa se pohybují, odpovídající gesta následují, ale je to řeč a gesta zombií, nových sovětských lidí, nebo, dnešních PC (politicko-korektních) lidí. A když už jednou byli upraveni tímto směrem, **násilí už není potřeba**. Dosáhli jsme stabilní totality, ve které většina ví, co je od ní očekáváno a hraje svoji určenou roli.

Ruský experiment s revolucí a totalitním sociálním inženýrstvím byl ve své úplnosti zaznamenán dvěma nejslavnějšími ruskými spisovateli, Dostojevským a Solženicynem. Dokonale popsali metody a psychologii totální kontroly. Nikdo nenapsal dílo srovnatelné s Dostojevského Běsy, pronikavou a znepokojující analýzu revolucionářské a utopistické mysli.

„Běsové“ jsou radikální studenti ze středních a vyšších tříd, kteří koketují s něčím, čemu nerozumí. Vládnoucí třída se jim snaží zavděčit. Jako první věc univerzity vyhlásily válku společnosti jako celku. Radikální studenti hlasitě volají po svobodě: svobodě od zavedených společenských norem, svobodu od zvyků, svobodu od nerovnosti, svobodu od minulosti.

Pád Ruska do hříchu a šílenství je **mocné varování před tím, co se stane když národ vyhlásí válku vlastní minulosti v naději, že vybuduje ráj na zemi**. Dostojevský se nedožil toho, aby spatřil ohavnosti, které předvídal, avšak Solženicyn je zažil na vlastní kůži. Na jeho díla Souostroví Gulag a Srpen 1914 může být nazíráno jako na dějiny myšlenek, jako pokus o zúctování se strašným osudem, který postihl Rusko po roce 1917.

Solženicyn chápal vzdělávací systém a způsob, jakým učitelé chápali svoje poslání, jako vštěpování nepřátelství ke všem formám tradiční autority a jako hlavní důvod, proč byla ruská mládež svedena revolučními myšlenkami. Na Západě, během šedesátých a sedmdesátých let, jsme měli možnost zaznamenat masivní odezvu **kolectivní duchovní kapitulace** Ruska, která začala v roce 1870 a pokračovala i během revoluce.

Jeden z dozvuků marxismu, který pokračuje až dodnes je myšlenka, že pravda spočívá v třídě (nebo pohlaví, rase nebo sexuální orientaci). **Pravda není v tomto pojetí něco, co by mělo být založeno na racionálním zkoumání, nýbrž je závislá na názoru hlasatele pravdy**. V multikulturním univerzu jsou osobní názory „ceněny“ (oblíbené slovo) v souvislosti s třídou. Feministky, černošští a ekologičtí aktivisté a homosexuálové mají větší nárok na pravdu, protože jsou „utlačovaní“. V bídě „útlaku“ vidí pravdu jasněji, než bílí heterosexuálové, kteří je „utlačují“. **Toto je dokonalý zrcadlový obraz marxistické morální a intelektuální nadřazenosti proletariátu nad buržoazií**. Dnes „**utlačovanost**“ opravňuje k „**privilegovaným názorům**“, které jsou v podstatě neomylné. Jestliže si vypůjčíme citát z knihy Roberta Borka *Slouching Towards Gomorrah*, černošští aktivisté a feministky jsou „**obrnění vůči logickým argumentům**“ – **přesně jako byli pravověrní komunisté**.

Ve skutečnosti feministky a antirasističtí aktivisté otevřeně odmítají objektivní pravdu. Přesvědčeny o tom, že musí zastrašit svoji opozici, jsou feministky schopny využít všech prostředků na zkoumání a podporu svého tvrzení, že muži a ženy jsou si rovni ve všech ohledech. A když výsledky neodpovídají jejich víře, tak to je jen dalším důkazem prohnanosti bílých mužů.

Frank Ellis **byl** profesorem na katedře ruských a slovanských studií na University of Leeds ve Velké Británii. překlad je první částí obsáhlejšího článku poprvé uveřejněného v magazínu *American Renaissance* č. 11/1999.

http://cz.altermedia.info/ze-zahranici/multikulturalismus-a-marxismus_4854.html